

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

balancesystemet som et yderst farligt system i udenrigspolitikken. Jeg kan i og for sig godt forstå, at det ærede medlem med den stærke tillid, han nærer til oprustningen som noget fredsbevarende, ikke kan se den risiko, det indebærer for freden, at verden opdeles i store militære magtblokke, der hver for sig kun er villige til at forhandle på det tidspunkt, da den enkelte magtgruppe mener at være stærkere end modparten. Hvis denne tilstand imidlertid fortsætter, tror det ærede medlem da, at der nogensinde kan komme forhandlinger i stand? Vestdemokratierne må aldrig blive trætte af at prøve forhandlingens vej. Det er i nøje overensstemmelse med demokratiets idealer at tale sig tilrette og ikke anvende magt. Demokratiet tror i modsætning til diktaturet på argumenternes vægt og styrke, og den vej skal vi ikke lade os provokere til at forlade. Det ærede medlem hr. Viggo Stareke opnåede dog i sin tale i går at få sig selv og sit parti anerkendt som det fjerde parti, der stod bag udenrigsministerens udenrigs- og militærpolitik. Det vil det ærede medlem sikkert sætte stor pris på. Hvorvidt hans partifæller her i salen glæder sig på samme måde, er jeg ikke så overbevist om.

Kommunisternes angreb på Amerika for at føre bakterielogisk krig i Korea var uden noget som helst holdepunkt. Det var kun et led i en smagløs og ansvarsløs agitation. Når kommunisterne afviser at lade spørgsmålet undersøge af en uvildig organisation som Røde Kors, er der ikke mere at diskutere; så dokumenterer kommunistpartiet selv, hvor tomt og hult hele dette angreb er.

Det vigtigste spørgsmål i denne debat er spørgsmålet om Tyskland og hvilke muligheder Danmark har for at øve indflydelse på begivenhedernes udvikling omkring Tyskland. Jeg glædede mig i går over at høre, at socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, stillede sig bag det engelske, franske og tyske arbejderpartis henvendelse til Atlantpagtlandenes stormagter om at undersøge mulighederne for gennemførelse af frie valg i et samlet Tyskland, før beslutningen træffes om Vesttysklands optagelse i vestmagternes forsvarssammenslutning. Udenrigsministeren gav jo, omend i forsigtige vendinger, også udtryk for stor sympati for tanken. Ministeren mente imidlertid ikke, at regeringen kan henvende sig til de tre stormagters regeringer, men vil gøre det indirekte ved at oplyse disse stormagters ansvarlige statsmænd ... (*Udenrigsministeren* [Ole Bjørn Kraft]: Nej, vore egne gesandter!)... ja, ved

gennem gesandterne at oplyse de pågældende stormagters regeringer om de danske synspunkter, som de er kommet til udtryk under denne debat, og det er selvfølgelig allerede noget værd. Jeg beklager imidlertid, at regeringen ikke har villet tage mere håndfast på dette spørgsmål og mere direkte rejse spørgsmålet overfor de tre stormagter, som det her drejer sig om, og som vi dog nu står i et meget snævert samarbejde med. Jeg mener, det er noget meget afgørende, at firemagtsforhandlingerne om Tyskland kommer i stand, før Vesttysklands oprustning og tilslutning til vestmagternes forsvarssystem er en kendsgerning. Er Europahæren vedtaget og Vesttysklands oprustning sat i gang, er forhandlingsmulighederne efter al sandsynlighed forspildt i denne omgang, og vi må da regne med en fortsættelse af den nuværende kolde krigs tilstand med stadig stigende rustningsbyrder og med al den fattigdom, nød og spænding i verden, som den fører med sig. Var forhandlingerne kommet i gang, kunne man håbe på, at en afspænding i Tysklandsproblemet ville få gavnlig indvirkning på krigens afslutning i Korea og på forhandlingerne om nedrustningen, når FN-komiteen i juni kommer med sin betænkning. Hvis firemagtsforhandlingerne om Tyskland ikke kommer i stand, må man vel desværre regne med, at Koreaforhandlingerne igen trækker ud, og at drøftelserne om nedrustningen ikke fører til noget. Derfor er denne afgørelse fra vestmagternes side et spørgsmål af en sådan rækkevidde, at det begrundes, at Danmark som part i sagen gør sine synspunkter gældende.

Både den højtærede udenrigsminister og socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, tog begge i går og også i dag i meget stærke vendinger afstand fra tanken om et afrustet Tyskland. Det var utopi, blev der sagt, det var farligt for freden at have et sådant tomrum liggende, der kunne friste stormagterne til at besætte landet. Mange andre tilsvarende synspunkter blev fremhævet både af den højtærede udenrigsminister og det ærede medlem hr. Hans Hedtoft. Er dette standpunkt nu helt vel betænkt? Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft er en varm tilhænger af, at firemagtsforhandlingerne om Tyskland kommer i stand med det formål at finde grundlag for frie demokratiske valg i et frit suverænt samlet Tyskland, men skulle der komme noget resultat ud af disse forhandlinger — hvad vi alle inderligt må håbe —, hvad havde det ærede medlem så tænkt sig med hensyn til Tysklands oprustning og tysk militær?